

Universitätsbibliothek Wuppertal

Iulianu Autokratoros Ta Sōzomena, Kai Tu En Agiois Kyrillu Archiepiskopu Alexandreias Pros Ta Tu En Atheois Iulianu Logoi Dekα

Julian <Römisches Reich, Kaiser>

Lipsiae, Anno MDCXCVI.

Ad epistolas Iuliani notae

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1694](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1694)

Sed quum pauci locupletes illas inter se diuisissent, mox ademptas idem ad sumptus ludorum ac spectaculorum, præsertim Circensium, publico restituit: quod per Iulianum patrum suum administratum esse dicit.

ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ

AD EPISTOLAS IULIANI NOTÆ.

AD EPISTOLAM I.

Pag. 372. A. lin. 8. ὅσα φέρειν οἶδεν ἐκεῖν (⊙) Nihil mirandum est; neque ἐνιαυτὸς pro ἐκεῖν (⊙), ut quidam nuper recensuit, scribendum. Neque absurdum est, Nilum dici ea suppeditare, quæcunque tandem suppeditat: ut quasi contemtim id referat.

Ibid. C. lin. 1. μὴ ἂν ἄλλως τὰς χεῖρας) Subaudi, immo adscribe, γενέσθαι. Nam si subaudiatur, minus erit tolerabilis oratio. Ex leporibus ac veneribus, quæ in eius oratione ac verbis apparebant, certo se auctorem agnouisse refert. Nihil aliud sibi Iulianus voluit.

Ibid. C. lin. vlt. εἰ τὴν σὴν πατρίδα ζηλωτὴν) Mirum quid in mentem venerit erudito viro, ut ita vertendum putaret: *Letabar, quod cupidam tui patriam vel breui tempore agniturus esses.* Quali ζηλωτὴν cupidam significare posset: tum ἀπέφηνας agniturus esses, Nihil alienius. Sententia planissima est: ex Ægypto reditum in patriam gratulatur, tamen breuem in ea moram esset acturus; quod vel tantillo tempore beatam præsentia sua facturum esset.

Pag. 373. A. lin. 3. 4. τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρα) Nihil melius idem ille inimicum capiti aerem dici contendit τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρα. Recte enim interpres cælum, id est, aerem, qui supra caput diffusus est, intellexit.

Ibid. D. lin. 2. καὶ παίδων πατέρα) Male alteram lectionem reponit idem, πατρίδα, pro πατέρα, neque tolerabilius interpretatur.

AD EPISTOLAM II.

Ibid. D. lin. 3. Προαιρεσίω) Baroccianus codex addit Σοφιστῶν.

Ibid. D. lin. 8. ἐφ' ἅπασιν) Idem Baroccianus ἐπαφιάσιν, rectissime. Vnde & castiganda versio.

Ibid. D. lin. 9. καὶ ζηλοῦσα τὸν Περικλέα) *Æmulantem Periclem*, non eloquentia Pericli parem; quod Interpres posuit. De Prohæresii eloquentia copiose scripsit Eunapius. Huic tamen antepositum a Iuliano Libanium scribit Suidas, ut illum vreret: nimirum, quod Christianus esset; ut in Chronico refert Hieronymus, & Eunapius in calce vitæ eius.

Pag. 374. A. lin. 9. τὰς αἰτίας) Baroccianus τῆς καθόδος τὰς αἰτίας, & mox πάντα ἀπαγγελῶ σοι. Idem καὶ ἀποδείξεις.

AD EPISTOLAM III.

Ibid. C. lin. 8. πρὸς Ἑρμῆ, καὶ Μόσῃ) Baroccianus Μωσῶν Ἰαχέως, ἐπεὶ καὶ. Ibid. Quod longe est aptius.

AD IVLIANI EPISTOLAS.

iii

Ibid. D. lin. 7. 8. καί μοι ἐν τὴν γλωττίαν) Scribe ex eodem, καί τοι μοι.

AD EPISTOLAM IV.

Pag. 375. A. lin. 1. Ἀριστομένει) Baroccianus Ἀριστοξένω.
Ibid. A. lin. 8. παρὰ τῶν ἀπλῶν) Immo ex Barocciano ἀπλῶς.
Ibid. C. lin. 4. πρὸς Διὸς Ξένισ) Baroc. Φιλίς.

AD EPISTOLAM VI.

Pag. 376. B. lin. 7. 8. καὶ τῇ αὐτῆ χειρὶ) Scribe αὐτῆ. Et eadem manu: quod passim in epistolis legitur, quum finita epistola aliquid additur.

AD EPISTOLAM VIII.

Ibid. D. lin. 6. Γεωργίω) Baroc. addit καθολικῶ. quod nomen erat Procuratoris Cæsaris.

Ibid. D. lin. vlt. καὶ εἶδον ἤδη) Baroc. ἰδῶν.

Pag. 377. A. lin. 7. 8. ἀλλ' ἤδη ἐν μικρῶ) Corr. ex Barocciano ἤδει. Ita legendum fuerit ἐγκλείσαι. Mox idem codex recte habet αὐτῆ pro αὐτὸν, veru sequente, lin. 10.

Ibid. B. lin. 3. τῇ τέχνῃ ἐψύχῳ) Baroccianus ἀλλὰ τὴν τέχνην ἐμψύχῳ.

Ibid. B. lin. 10. II. τὸ θαῦμα τῆς τέχνης ἐχέτω) Baroc. κέχῳ.

Ibid. D. lin. 2. 3. τῆ δὲ κατὰ σε Φιλικῆ δέη) Addit Baroc. καπνῆ.

AD EPISTOLAM IX.

Pag. 378. A. lin. 6. πρὸς δὲ ἐν ταῦτα) Non recte vertit Interpres. Scribe: ἐπὶ ἑσθὸς facile suffurari clanculum moluntur. Non contenti, inquit, auro, quod ex Georgii bonorum direptione compararunt; librariam etiam suppellectilem compilare student. De hoc Georgio vide omnino Epiphanium Hæresi LXXVI.

AD EPISTOLAM X.

Hanc epistolam describit Socrates lib. 3. cap. 3.

Pag. 379. A. lin. II. ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου) Scrib. ὁ στρατηγός, vel ἑπαρχός. Sed priorem vocem scripti codices apud Socratem exhibent. Iidem & συλήσας pro ἀποσύλας habent.

Ibid. B. lin. 10. II. εἰ αὐτὸν παρεφύλαττεν) Veteres codices apud Socratem ὁ αὐτὸν. Quod ad στρατηγὸν refertur. Sed πόρρωθεν non est, quod putavit Interpres, absens; sed aliud quiddam, quod vna voce declarari Latine non potest. Nimirum cum ipsa administrandi ratione, & omni occasione, præ se ferunt Præfetti cuiusmodi esse velint.

Pag. 380. B. lin. 4. τὰ κοινὰ γὰρ εὐνομεῖσθαι) Vet. εὐλαβεῖσθαι.

AD EPISTOLAM XI.

Ibid. D. lin. 8. Τῆς βεβλητῆς πάντας) Senatorum prædia, quas glebas Iuriconulti vocant, descriptionibus & collationibus erant obnoxia. Cuius instituti auctor Constantinus M. ut refert Zosimus lib. 2. qui & tributum genus illud follem vocatum esse scribit. Propterea Senatores possessiones suas profiteri iuebantur: ac si quis

si quis aliquid occultasset, id ipsum fisco vindicabatur. *Leg. II. Cod. Si quis Senatorium.* Ac qui nullas possessiones habebant, ii folles duos praestabant; si ad Consularem dignitatem, aut sublimiorem potestatem prouecti essent, *Leg. ead.* Postea ad septem solidos pauperiorum redacta praestatio est. De qua re vide quae in Epiphonianis Animadversionibus obseruauimus pag. 432. & 433. Porro tributum illud, quod praediis imponebatur, *aurum glebale* dicebatur, ut & possessio ipsa, *gleba Senatoria.* quam pensitationis onus lequebatur. Lib. 6. Cod. Theodol. Tit. 2. Leg. 10. *Glebam possessionum, non personarum esse perspicimus; ac propterea necesse est, ut illis immineat exactio, qui ex eadem re redditus consequuntur.* Quare tametsi possessiones alienarentur, ad quoscunque translatae essent, nihilominus fisco erant obnoxiae. Synesius Epist. 38. Herodem cognatum suum Aureliano commendans, ὅς τις, inquit, ἐκ πατρῶν λαμπρότατον ὄν, καὶ τὴν πατρῶαν βῶλον ὑπολελήτην συγκλήτῳ διαδεξάμενον, ἐπειδὴ γέγονεν ἡγεμῶν, ἀξίεται συλλεῖν, ὡπερ οἱ νεόεστοι, καὶ γενέσθαι διπλῆς λειτουργός, τὸ μὲν τι διὰ τὴν εἰσὶαν, τὸ δὲ δι' ἣν ἤρξεν ἀρχὴν. *Qui clarissimis ortus maioribus, postquam in paternam glebam Senatui obnoxiam successit, ac deinde Dux factus est, in eundem, in quem noui Senatores, collationis modum includitur, ut duplici praestatione fungatur; altera possessionis nomine, altera propter eum, quem gessit Magistratum.* Πατρῶαν βῶλον nominat, *glebam paternam;* quam Senatui obnoxiam fuisse dicit, quod Senatoria collatione teneretur. Ex quo hic apud Iulianum nostrum legendum coniecimus *πατροβώλης, pro πατροκόλης.* Haec enim vox nihili est: quae tamen haecenus viros eruditos admodum torfit, & in absurdas diuinationes opinionesque distrahit. At *πατρόεστοι,* sunt qui *πατρῶαν βῶλον ὑπολελήτη* nacti sunt, ut loquitur Synesius. Eam nobis coniecturam affirmavit Anglicani codicis lectio, quae *πατροβόλης* habebat: sed *πατροβώλης* omnino legendum est. Iulianus ergo Senatores omnes, nec non eos, qui obnoxiam glebam possidebant, ac Senatorium ordinem ideo defugerant, a se retractos ait, & ad legitimae pensitationis onera compulsos; iis exceptis, qui in vrbe primaria militauerant. Nam & functos publico aliquo magistratu ab ista necessitate liberatos indicat Lex 2. Tit. 2. lib. 6. Cod. Theod. nempe, *quos Palatina honore militiae & stipendiis approbatos, debita potius, quam postulata Senatorii ordinis societas aduocauerit.* Sed haec Iuliani tempore posteriora sunt. Ad quod potius spectat lex 2 Cod. Theod. de Honorariis codicillis, qua Constantius mulctari iussit eos, qui *fugientes obsequia curiarum, umbras & nomina affectauerint dignitatum.* Vnde constat, ab Senatoriis oneribus immunes fuisse, qui reuera splendidam illam militiam obierant. Quinetiam Iulianus idem epist. 25. medicinae professores, qui emeriti in Senatorium ordinem adscripti fuerant, a Senatoriis functionibus liberat.

AD EPISTOLAM XII.

PAg. 381. D. lin. 6. ὡπερ Ἀσυδάμας) Vide Suidam, & Paroemiographum.

AD EPISTOLAM XIV.

PAg. 382. C. lin. 9. Λιβανίῳ) Baroccianus addidit Κραίσωει.

Ibid. D. lin. 4. 5. πρῶταπέδωκα τῆς ἀναγνώσεως) Baroccianus τῆ ἀναγνώσει.

AD EPISTOLAM XV.

P Ag. 383. A. lin. 6. 7. τοῖς πολεμικοῖς ὁμιλῇ συνθήμασιν) Martinius *bellica signa*. Editores epistolarum Græcarum *bellicas res*. Nos *præcepta rei militaris* maluimus. Hesychius *συνθήματα, μαθήματα, ποιήματα*.

AD EPISTOLAM XVI.

Ibid. D. lin. 1. τὴν σὴν ἀκοήν) Baroccianus *τὴν σὴν ἀκτῖνα*.

AD EPISTOLAM XVII.

Scripsit, opinor, hanc epistolam Iulianus illo tempore, quo Imperio sumto; contra Constantium e Gallia profectus est. Nam suspensus adhuc de rei totius exitu, de Eusebio eunucho queritur: ac se, uti commissam sibi protinciam ab illius iniuriis ac vexatione liberaret, in apertam defectionem erupisse memorat. Ad hæc Eusebium eundem significat commentarios quosdam contra se Constantio dedisse.

AD EPISTOLAM XIX.

Eugenium hunc, ad quem scribit Iulianus, Themistii patrem fuisse, coniectura non levis est. Fuit enim & iste Philosophus, & quidem insignis; si filio de patre prædicanti fides adhibetur. Vide enim Orationem Themistii secundam.

AD EPISTOLAM XIX.

P Ag. 387. B. lin. 1. εἰνάσειεν εἰς σὲ πρέπειν) Forte *εἰνάσειεν ἂν τις πρέπειν*.

AD EPISTOLAM XX.

P Ag. 388. B. lin. 5. 6. καὶ παρίππων) Meminit parhippi Iulianus ipse ad Mamer-
tinum rescribens lib. 8. Cod Theodos. Tit. 5. lege 14. his verbis: *Et quanquam, quid sit parhippus, & intelligere & discernere sit proclive, tamen ne forte interpretatio deprauata aliter hoc significet, Sublimitas tua noscat, parhippum eum videri, & habendum esse, si quis usurpato uno vel duobus veredis, quos solos euectio continebit, alterum tertiumve extra ordinem commoueat.* Quæ verba extant lib. 12. Cod. Iustin. Tit. 51. lege 4. Quem ad locum Bartolus & Alciatus *παρίππων* eum dici putant, qui præter numerum veredorum, qui diplomate, siue euectione, permittitur, vnum insuper usurpat: quod & rescripti verba ipsa declarare videntur. Verum non potest ista vocabuli significatio ad hunc Iuliani locum transferri. Quippe nominatim in tractoria copiam facit Eustocho vehiculi vnus, & parhippi: quemadmodum & epist. 31. ad Aetium. Præterea Theodoricus rex, apud Cassiodorum lib. 5. epist. 5. ad Manniam Saionem, perspicue aliud esse parhippum docet, quam quod magni isti Iurisconsulti volunt. Nam ita scribit: *Et de illis quoque pari seueritate censemus, qui supra euectionum numerum cursuales equos usurpare præsumunt. Parhippis quinetiam non ultra quam centum libras iubemus imponi.* quod & epist. 47. libri 4. præceperat. Quibus verbis liquet, parhippum neque eum appellari hominem, qui supra numerum euectione finitum cursualem vnum usurpat; neque crimini perpetuo dari. Quocirca *παρίππων* interpretor equum singularem, qui præter duos illos, quibus vehiculum trahitur, tertius adhibetur: cui, ut expeditior sit, supra centenas libras Theodoricus imponi

vetat. Neque vero aliter in Iuliani rescripto illo vtriusque Codicis vocem eandem acceperim. Quippe quum ita scribit: *Parhippum eum videri, & habendum esse, si quis usurpato uno, &c.* sic intelligendum est, quasi diceret, parhippum esse veredum, qui extra ordinem commouetur. Nam ex facto ipso, quæ sit nominis proprietates, explicare voluit. Ut si quis, quid foenus esset exponens, ita loqueretur: Foenus est, si quis mutuo data pecunia supra sortem aliquid accipit: minime ex eo consequens sit, hominem ipsum, qui usuram capit, foenus appellari. Eodem modo parhippi usum interpretor in illa Iuliani lege: sed ita tamen, ut quum parhippus alias licitus fuerit, quum diplomate potestas eius fieret; alias illicitus: de hoc posteriore mentionem lex ista faciat; priorem Iuliani epistola contineat.

Ibid. B. lin. 8. τὴν Ἐνοδίαν εὐμενῆ) Vide quæ ad Themistii Orat. 13. observavimus pag. 669.

AD EPISTOLAM XXII.

P Ag. 389. C. lin. 7. 8. γίνονται δὲ ἀπὸ τῶν ὀπλοφορησάντων) Symmachus Epist. 67. libri 3. *Huiusmodi quippe veteranis prerogativa debetur, ut illis protectorum dignitas, tanquam pretium longi laboris, accedat.* Vide Procopium in Ἀνεκδότοις, pag. 106.

AD EPISTOLAM XXIII.

Ibid. D. lin. 5. ὅτι δ' ἀπέφυγον) Vetus, ὅτι διαπέφυγας.

AD EPISTOLAM XXIV.

P Ag. 390. B. lin. 10. τὰ μακροκέντρως ἐκάλον) Varia potest esse vocabuli huius acceptio. Interpres *oblongas* vertit: quod haud scio an rectum sit. Suspicabamur ab eo, quod est κέντρον, μακροκέντρως appellari, quæ longiore sunt pediculo: κέντρον enim paullo post pediculum vocat. Plinius vero lib. 15. cap. 18. inter ficuum genera porphyritidas nominat, longissimo pediculo.

Pag. 391. A. lin. 4. Καὶ μέλι μὲν Ἴπποκράτης Φησὶν) Etsi non verbis, re ipsa tamen & sententia, id ipsum libro de Internis affectionibus scripsit Hippocrates; sed de cocto. Τὸ γὰρ μέλι τὸ ἐφθόν, καυμαλώδες ἐστὶ, καὶ προσπλάσσει τῇ κοιλίῃ. ἔπειτα ὁπόταν καλεψηθῆ ἐν τῇ κοιλίῃ, ἀναξέειται, καὶ ἐξαπίνης ἢ γαστῆρ ἀείρειται, καὶ πίμπραται, καὶ δοκέει διαρρήσασθαι. *Mel coctum astuosum est, & ventri adheret. Postea quum concoctum fuerit in ventre, efferuescit; & venter derrepente attollitur, & ardet, ac dirumpi videtur.* Hæc attuli, ut intelligeretur quid sit apud Iulianum πικρὸν τὴν ἀνάδοσιν. Non enim audiendus Interpres, qui vertit *odore amarum*. Ἀνάδοσις cibi confectio ac digestio, siue, per omnes corporis partes alimenti distributio. Galenus libro tertio de facultate alimentorum, capite de melle, scribit mel suapte natura esse λεπτομερὲς, tenue, ac ventrem insita quadam acrimonia proritare, ante ut egeratur, quam percoqui digerique possit. τὸτο δὲ ἀφαιρῶντες αὐτῷ, πρὸς ἀνάδοσιν τε, καὶ πέψιν ἑπιηδειότερον ἐργαζόμεθα. *Hoc igitur detrabentes ipsi, ad digestionem & concoctionem aptius reddimus.* Id vero aquæ mistione, & vtriusque coctione, perfici. Tum enim, ubi despumauerit, ἀναδίδοται & βραδέως.

Ibid. B. lin. 4. 5. Σῦκον δὲ δὲ αἰσθῆσει μόνον ἡδύ) Vide Galenum lib. 2. de aliment. facult. & Athenæum lib. 3.

Ibid. C. lin. 9. 10. Θεόφραστου δὲ ὁ καλός) De ficibus, & earum insitione, Theophr. lib. 2. Hist. Plant. cap. 1. & 7. nec non lib. 1. de causis cap. 6.

Pag. 392. C. lin. 3. κερῖν μὲν ὡς εἰκός) Forte οἷς εἰκός.

Pag. 393. B. lin. 3. 4. τοῖσιν αὐτῶ) Forte τοσῆτον αὐτῶ.

AD EPISTOLAM XXV.

Pag. 397. C. lin. 1. τὸν ἀδελφὸν Ἰσλον) Prohibet hoc rescripto Iulianus præstationes, & tributa, quæ per Apostolos Patriarchæ Iudæorum exigere solebant. De Iudæorum Patriarchis vide lib. 16. Cod. Theod. Tit. 8. præsertim leg. 14. in qua idem, quod hoc loco Iulianus, vetant Arcadius & Honorius Impp. Itaque eandem rursus exigendi licentiam a Patriarchis usurpatam esse liquet: vel nouo aliquo Principis rescripto denuo concessam. Quemadmodum superior illa lex ab Arcadio & Honorio Theodoro Consule, id est, anno Christi CCCXCIX. edita, anno sexto postea, id est Christi CDIV, Honorio VI, & Aristaneto Coss. abrogata est noua sanctione, quæ est XVII eiusdem Tituli. Erat & aliunde questuosus Iudæorum Patriarchatus, ex Archisynagogorum mutatione, ut Epiphanius indicat Hær. 30. & Palladius Dial. de Vita S. Chrysoptomi.

AD LEGEM DE MEDICIS.

Pag. 398. B. lin. 1. Τὴν ἰατρικὴν) Ipsissima sanctio Iuliani extat in Cod. Theodol. lib. 13. Tit. 3. de medicis & professoribus, lege 4. edita Mamertino & Neuita Coss. qui est annus Christi CCCLX.

Ibid. B. lin. 6. 7. καὶ τὰ τῶν συμβαινόντων) Baroccianus ἵνα τὰ ἀρρώσθημα-
τα ἐπανορθῶνται διὰ ταύτης. ὅθεν καλὰ.

AD EPISTOLAM XXVII.

Pag. 399. B. lin. 2. Μέχρι τῶν Λιτάρων) Meminit Euagrius lib. 5. cap. 12. ac locum esse dicit Antiochia disitum stadiis CCC.

Pag. 400. C. lin. 5. χωρίον ἐστὶν Ἑλληνικόν) Legebatur τυρίον. Vnde Interpres absurdam sententiam exculpfit.

AD EPISTOLAM XXVIII.

Pag. 402. C. lin. 7. τὰς τῶν ἐταίρων) Baroc. ἐτέρων.

AD EPISTOLAM XXX.

Pag. 403. D. lin. 3. τὸν Βεπάλιον) Baroc. τὴν Βεπάλιον.

AD EPISTOLAM XXXII.

Pag. 404. D. lin. 1. Γερίφω) Baroccianus: καὶ γερίφω. Mox: τὰ ὅμοια πα-
θῶν. rectissime.

AD EPISTOLAM XXXIII.

Ibid. D. lin. vlt. ἐφ' ἡμῶν τῆνομα Corr. ex Boroc. εὐφημεῖν.

Pag. 405. A. lin. 7. σαυτῶ δὲ ὅτι) Baroc. ὅτε.

AD EPISTOLAM XXXIV.

Ibid. B. lin. 7. Ἐγὼ δὲ εἶδ' ἂν ἄνθρωπον) Baroccianus εἶδ' ἐν ἀνθρώποις φαίη
ἂν εἶναι ὅλως, ἕως ἂν.

Ibid. B. lin. 9. ἀλλ' ἐργασῆς μὲν εἶναι) Baroc. addit σός.

Ibid. B. lin. 10. 11. τῶ Τηλεμάχῃ) Abest a Baroc. vox παλῆς.

Ibid. D. lin. 1. 2. ἀυῶ σοι Φοῖβόντων) Baroc. ἀυῶ σοι τῶν ἀνδρῶν μετεῖναι.
quomodo legendum. Nam vulgata sensum nullum habet.

Pag. 406. A. lin. 5. Φύλακα καθαρῆς) Scribe ex Barocciano μυείσις παι-
δέυσεως.

Ibid. C. lin. 1. μείων εἶ, καὶ μὴ μάλλον) Lego ex Baroc. εἶ καὶ μὴ μάλλον εἰς
ἀρετὴν ἄκραν τελευθεῖς, ὧν ἔχεις.

Ibid. C. lin. 4. ἀκτῖνάς σε) Baroc. ἀκτῖνας σοφίας.

Ibid. D. lin. 4. 5. δύναϊλο ἐπί σοι) Baroc. pro δύναϊλο habet ἂν.

Ibid. D. lin. 8. τὸ γὰρ πῦρ) Leg. ex Baroccian. τῷ γὰρ ὄντι, & expunge vo-
cem πῦρ.

Pag. 407. A. lin. 1. καὶ Ἐρμῆ ἀγίε) Baroc. λόγιε.

Ibid. B. lin. 1. ὑφ' ὁμοίαις εὐχαῖς) Baroc. ἐφ' ὁμοίαις.

AD EPISTOLAM XXXV.

Argiuos a Corinthiis oppressos, & nouis exactiōibus præter ius subiectos,
Proconsuli, vt opinor, Achaia commendat Iulianus; iniquum esse dicens,
urbem olim florentissimam, & ob impensas sacrorum certaminum a tributis im-
munem, Corintho in Amphitheatrales venationes vectigal pendere. Erat Corin-
thus Romanorum colonia ab Augusto facta: qui ex Iulii Cæsaris voluntate urbem
illam a ruinis excitauit. Quo nomine ius in plerasque, quæ coloniae non erant,
urbes sibi vindicabat. Non esse Imperatoris hoc rescriptum, sed priuati adhuc
Iuliani supplicationem, ex pag. 410. B. lin. 4. in Notis colligimus.

Ibid. C. lin. 1. Τῶ τε γὰρ Τρωϊνῶ) Mirum cur Troiani belli præcipuas par-
tes eodem modo Argiuis tribuat, quo postea Lacedæmoniis & Atheniensibus.
Neque enim aduersus Troianos quidquam isti ipsi postea moliti sunt. Sed Tro-
janae expeditionis nomine alias complectitur, quæ contra Barbaros ac Persas a Græ-
cis susceptæ sunt: quasi Τρωϊνῶ idem sit quod Βαρβαρικῶ.

Ibid. C. lin. 11. καὶ ὡς τῷ πρεσβυλάτῳ) Temeno. Vide quæ de Heraclidis
Lib. 9. de Doct. Temp. cap. 30. tradidimus. Capite vero 36. Macedonici regni o-
riginem ab Argiuis repetimus, auctore Carano, Phidonis Argiuorum regis fratre.
Ob quæ Philippi & Alexandri maiores Argis oriundos facit. Lilius lib. 27. de Phi-
lippo rege Macedonia: *Profectus ipse non cum paucis equitum, levisque armatu-
ra, Argos venit. Ibi curatione Hereorum Nemeorumque, suffragiis populi, ad eum
delata; quia se Macedonum reges ex ea ciuitate oriundos referunt, &c.*

Pag. 408. A. lin. 7. Κορινθιοὶ δὲ νῦν ἀυῆν) Argos Corintho contributam ef-
se dicit, ex auctoritate dominæ rerum ciuitatis. Nimirum quod Achæis a Mum-
mio victis, euerlaque Corintho, Græcia omnis Achaia nomine censita Magistra-
tum accepit a Populo Romano, qui sub Imperatoribus Proconsul appellatus est,
& Corinthi degebat: quæ fuit Achaia, immo Peloponnesi, adeoque totius Græ-
ciae, metropolis. Vide Pausaniam in Achaicis pag. 222. Plinium Epist. vlt. libri o-
ctau. Ante annos porro septem, quam hæc scriberet Iulianus, Corinthii tribu-
tum

tum Argiuis imperare cœperant, in bestias ac venationes. Id Græcum verbum *συνέλειν* significat. Glossæ veteres: *συνέλεια τὸ ἐπίταγμα Tributum, συνέλεισής Tributarius*. Neque vero recentiori cuidam assentior, qui *βασιλεύσαν πόλιν* de Constantinopoli interpretatur. Cuius & reliqua parum probabilis opinio post paulo discutietur.

Ibid. B. lin. 3. *ἔτε τὴν Ἠλείων συνέλειαν*) Lego *ἀτέλειαν*. quod & sententia postulat. Nam Argiuos eodem iure esse immunes oportere dicit, ac Delphos, & Elidenses: quum nihilo minus, quam isti, sacrorum ludorum procuracionem habeant.

Ibid. C. lin. 5. 6. *πρὸς δὲ τέτοις Ἠλείοι*) Olympici agones & Pythici semel quinto quoque anno celebrati sunt. Nemeaci & Isthmiaci, bis in quaque pentacteride, hoc est *διὰ τριημερίδων*, ut ait Scholiastes Pindari. Nemea quippe anno primo labente tetraeteridos, & tertio similiter exeunte peracta sunt: quorum alia erant æstiuæ, alia hiberna, uti Lib. 1. de Doct. Temp. cap. 33. diximus. Anno illo, quo clades ad Thrasumenum lacum accepta est; qui fuit Urbis conditæ DXXXVII, Olympiadis centesimæ quadragesimæ tertius desinens, & iniens quartus; Nemea celebrata sunt: quibus quum interesset Philippus, nuncium accepit de Romanorum clade, ut scribit Polybius. Ea porro clades verno tempore contigit. Nemea vero æstate, hoc est Panemo mense, qui Iunio circiter respondet. Itaque tertium annum Olympiæ tetraeteridos clausere Nemea. Rursus anno Urbis conditæ DXLVI Crispino & Marcello Coss. quo cœpit annus primus Olymp. CXLIII, incidere Nemea, quorum curatio Philippo regi delata est, ut refert Livius lib. 27. Qui insuper lib. 34. scribit, Coss. M. Portio Catone & Valerio Flacco, id est anno Urbis DLIX, celeberrimum festorum dierum, ac nobile ludicum Nemeorum, die stata propter belli mala prætermissum, in aduentum Romani exercitus ac ducis indictum fuisse, præfectumque ludis ipsum imperatorem. Habuit hic annus finem primi anni, & initium secundi Olympiadis CXLVI. Quocirca verisimile est, statum ac legitimum tempus fuisse primum annum Olympiæ tetraeteridos, appetente iam hieme. Præter duplicia Nemea, Herea quoque iisdem ab Argiuis obita sunt: quæ utrum alterum sint ex duobus illis festis adiectitiis, non temere dixerim. Quatuor igitur in totum solennia ab Argiuis indicta sunt: ob quæ merito immunes esse debuerunt.

Ibid. C. lin. 6. 7. *διὰ τῆς πολυθρυλλήτης πενταετηρίδων*) Interuallo annorum quatuor vertentium & solidorum Elidenses vnos tantum ludos celebrabant, Olympicos: ut & Delphi Pythios. Argiui autem quaternos; nempe bis Nemeacos instaurabant, & alios præterea duos: qui omnes erant trieterici: hoc est, biennio solido interposito peragebantur. Hanc enim notionem habet vocabulum *πενταετηρίς, τριημερίς, & similia*. Quod Iulianus mox demonstrat, quum illud ipsum explicans, quod dixerat, *διὰ πενταετηρίδων*, subiicit: *ὡς εἶναι τέσσαρας πάντας ἐνιαυτοῖς τέσσαρασι*. Ut non plures, quam quatuor integri anni concipiendi sint. Quemadmodum notissima hodie res est, *πενταετηρίδα, τριημερίδα, & hæc Latina nomina, quinquennes, vel quinquennales ludos*: item ista, *διὰ πέμπτης, διὰ τρίτης ἔτης*, quatuor, ac tres tantummodo expletos & vertentes annos exprimere: hoc est, vno minus quam numeralis vox significat: ut nemini hac in re, præterquam Alphonso Caranzæ, & similibus, hæsitare liceat; ita vicissim cauendum, ne in contrarium incidamus errorem, & quinquennii spatium, quod certis rebus attribuitur, in quadriennium contrahamus. Hoc eo dixerim, quod viros

quosdam eruditos minus ad id attentos esse video, qui lustrum Romanum quinquennale cum Olympico quadriennali paria fecisse sentiunt. Ita Budæus in Annotat. ad Pandectas ad L. Si quis. De rebus creditis. ubi sic Vlpianus loquitur: *Nam & si colonus post lustrum completum fructus perceperit, condici eos constat.* Budæus hic lustrum idem censet esse cum Olympiade, & quadriennio exacto quintum quemque ineuntem annum exprimere. Sed fallitur. Nam lustrum apud Iurisconsultos quinque annos solidos significat; ut in Cod. Theod. l. vn. de quinquennii præscriptione: *Competitorem quinquennii possessor eliminat.* quæ sic Anianus interpretatur: *Quicumque rem fiscalem per quinquennium possedisse probatur, ita ut exinde a nullo fuerit expulsus, & hanc ipsam rem aliquis sibi petere a Principe voluerit, possidenti in tantum lege consultum est, ut etiam tuitionem ferre possessori iudicem iusserit, & competitionis constitutionem ordinaverit rescindendam, si tamen ille, qui possedit, sine ulla inquietudine per quinquennium se docuerit possidere, quia hoc spatium temporis ab eo, qui sine molestia possedit, etiam fiscum suum excludi iussit.* Non potest in illis verbis quinquennium nisi de quinque integris annis usurpari. Atqui lex eadem Honorii ac Theodosii illam ipsam quinquennii possessionem *lustralem* nominat: *quibus tamen, inquit, lustralis aderit absque interpellatione possessio.* Sic in aliis legibus. Ex quibus constat, tam priuatorum prædia, quam publica, ut & vectigalia, in quinque annos locari solita. D. XLIX. de iure fisci. Callistratus: *Quum quinquennium, in quo quis pro publica conducta re se obligavit, excessit; sequentis temporis nomine non tenetur.* Subiicitur Hadriani rescriptum in hæc verba: *Valde inhumanus mos est iste, quo retinentur conductores vectigalium publicorum, & agrorum, si tantidem locari non possint. Nam & facilius inveniuntur conductores, si scierint fore, ut, si peracto lustro decedere voluerint, non teneantur.* Quis non videt, lustrum nequaquam quatuor esse solidos annos, sed quinque? Sic & D. xxxii. de legatis & fidei commissis, Labeo: *Qui hortos publicos a republica conductos habebat, eorum hortorum fructus usque ad lustrum, quo conducti essent, Ausidio legauerat, &c.* Tum apertissime D. de Administrat. rerum ad ciuitat. pertin. Papinianus: *Pradium publicum in quinque annos, idonea cautione non exacta, curator reipublicæ locavit.* Nec aliter in legibus cæteris, in quibus de locatione priuarum publicarumque rerum agitur. Sed & lustrum annos quinque complecti demonstrat his verbis Apuleius in Apologia: *Consules legat, annos computet: quos sexaginta mulieri assignabat, probet quinque & quinquaginta. Lustro mentitus est.* Lustrum Romanum a censione populi Romani originem habuit. Ea vero post quinque vertentes annos ex legis præscripto apud Censores fieri debebat. Ascognius in 3. Orat. contra Verrem, ad hæc verba: *Neque census esset; sic adnotat: hoc est, neque census eius in quinquennium illud esset factus, quorum annorum spatium instaurari census solet apud Censores, quorum administratio per lustrum, hoc est, quinquennium, extenditur.* Atque huius moris vestigium in Fastorum Capitolinorum reliquiis apparet; in quibus lustra nonnulla continuis quinquenniis interiectis condita visuntur. Quod & Romanarum antiquitatum peritissimi docent, Sigonius, Onufrius, Pighius. Ad hæc Cicero libro 3. de leg. legem de Censoribus ferens, inter alia, *Magistratum, inquit, quinquennium habento:* quod quidem de quatuor solis integris non potest intelligi. Hinc illa consuetudo, quam dixi, nata videtur, uti locationes publicæ priuatæque in quinquennium, hoc est lustrum, fierent; quod a Censoribus in totidem annos olim publica vectigalia locarentur: quot videlicet in annos initio Magistratus gerebatur. Quæ res vincit, interuallo quin-

quinque solidorum annorum Romanum constare lustrum. At enim, obicit Budæus, Plinius lib. 2. cap. 47. lustrum vocat quadriennium, vbi de Eudoxi tetraetride loquitur. Tum Ovidius lib. 4. de Ponto Eleg. 6.

In Scythia nobis quinquennis Olympias acta est:

Jam tempus lustris transit in alterius.

Sed nimirum Latini scriptores interdum ob duarum istarum periodorum annalium propinquitatem, lustrum Romani, & *πενταετηρίδα* Olympica, promiscue illas acceperunt; sic vt quadriennio lustrum vocabulum impurauerint. Olympiadicus agone ineunte anno quinto fiebat: lustrum Romanum quinque vertentes obtinebat annos. Quum in eiusdem anni altera initio, altera fine, periodus clauderetur, si vnaquæque seorsim, & extra reliquarum seriem & *ομάδα* consideretur; facile eas inuicem vsus auctorum permiscuit minus exacte de istis loquentium. Sic intelligendus est Censorinus, qui cap. 18. lustrum vetus Romanum cum Olympiade, & lustro Domitiani, quod Olympiadum more quadriennio constabat, numero confundit annorum: nimirum quia modico inuicem discrepant. Eodem modo & Isidorus lib. 5. Orig. cap. 57. lustrum a Romanis propter Olympiadas adhibitum putat. Nam quod Ovidium spectat, is *quinquennis* epitheton addidisse nonnullis propterea videtur, ne quis Græcorum ad modum Olympiadas istas expenderet.

Ibid. D. lin. vlt. *ἐπὶ δὲ τὰ κυνηγέσια*) Scrib. *ἐν τοῖς θεάτροις*. Amphitheatrales venationes intelligit: quæ & *θεάτρα κυνηγία*, & *θηρίων θέα*, vel *ἀναίρεσις*, dicuntur. Nouella 105. Locus ipse *θεάτρον κυνηγέσιον* a Dione, aliisque Græcis, passim nominatur. Nec aliter amphitheatrum Dio, quam *θεάτρον* vocat. Quare haud scio an probanda sit Antonii Augustini eruditissimi Iurisconsulti ratio: qui in Onomastico ad Nouellas scribit, *κυνήγιον θεάτρον* Nouella 105, esse *theatri venationem*, & distingui a venatione ferarum, de qua lib. 2. Cod. Iust. & lib. 15. Cod. Theod. de Venatione ferarum. *Illa enim, inquit, in amphitheatro fiebat, hæc in theatro: illa ferarum, hæc cicurum fuit.* Hæc ille. Atqui & *θεάτρον*, vt dixi, apud Græcos est amphitheatrum, & *κυνήγία θεάτρα* in Nouella 105. *θηρίων θέα*, καὶ ἀναίρεσις ibidem dicitur. Quinetiam Iulianus hoc loco vsarum ac pantherarum venationem vocat, *τὰ κυνηγέσια τὰ ἐν τοῖς θεάτροις*. In Cod. vero utroque, venatio ferarum, non illa est, qua de agimus, ludicra & theatralis; sed seria, qua in siluis feræ captantur.

Pag. 409. A. lin. 7. *ὠνῶνται τὴν τέρψιν τῶν φρονήματων*) Vt se habet hæc lectio, sensus est: confidentia & superbia, qua immunes ciuitates opprimunt, oblationem istam redimunt. Interpres dum aliud vidit, nihil vidit.

Ibid. B. lin. 5. 6. *ἔδ' ἂν βῆς ἀπόλοιτο*) Sic apud Ælianum libro 9. Var. cap. 28.

Ibid. C. lin. 4. 5. *ἢ μᾶλλον οἷς ἕναλχ*) Dilemmate Corinthiorum iniustitiam ac *πλεονεξίαν* reuincit. Nam aut antiquo iure nituntur, quod florente ac libera Græcia, antequam Romanorum colonia esset ea ciuitas, extitit: aut recenti potius, ex quo colonia facta est. Si prius allegant, nihilo verius est Argiuos Corinthiis, quam Corinthios Argiuis contribui; sin posterius placet, non debent ea, quæ in constituenda noua ciuitate & colonia a maioribus præscripta sunt, violare. Romani autem, quum eam coloniam condiderunt, nunquam Argiuos Corinthiis vectigales esse voluerunt: tamen, quod Achaicæ Proconsul Corinthi reside-

refideret, ad eam urbem, tanquam provinciae metropolin, iuris impetrandi causa, reliquae fere confluerent. Sed ea non priuatim ciuitatis ipsius in caeteras, sed magistratus Romani potestas ac dignitas fuit. Aduerbum *ἐναγχα* laxius hic usurpatur, pro eo quod ante quadringentos circiter annos accidit. Neque enim nuperum aliquod beneficium, aut praerogatiuam, significari puto; sed *ἀνίθεσις* est veteris Graeciae, & sua libertate multata: quod statim indicat, quum tempus hoc extendit eo usque, quum primum coloniae ius illi concessum est.

Ibid. D. lin. i. *ἐπειδὴ τὴν Ῥωμαίων*) Mirifice nuper hunc locum quidam enarravit. Ius enim Italicum Corintho coloniae ab urbe Constantinopoli concessum sub Constantio intelligit: quasi *Ῥωμαία* ius sit Italicæ coloniae. Sic autem disputat: Iura omnia & *πρεσβεία* Romæ veteris in nouam a Constantino transfusa sunt. Inter hæc autem ius Italicum fuit; quod ratione duplici percepit. Nam & ius Italicum priuatim ei tributum est, quo ipsa frueretur: & eiusdem iuris in alios populos deriuandi potestas illi facta est. Horum prius a Constantino consecuta est, qui illam in omnibus Romæ veteri exæquauit; posterius autem sub Constantio Imperatore obtinuit, uti caeteras vrbes Italico iure donare posset. Atque hoc isto ipso Iuliani loco demonstrari putat. Verum quum idem ius ademptum postea fuisset, a Valente restitutum est *L. vn. C. Th. de iure Italico Urbis Constant.* Hæc ille. Quæ quidem neque vera sunt, neque ad huius loci sententiam vlllo modo pertinent. Perspicuum est enim, loqui Iulianum de colonia Romana Corinthum deducta: quod Augusto imperatore factum est. Deinde quum eos hortatur, ut, si iure illo niti velint, quod ex eo tempore adepti sunt, quo coloniam Romanam admiserunt, ne parentibus suis maiores spiritus gerant; neque nouo decreto, quo illis Argiuorum ciuitas adiudicata est, plus deferant quam maiorum suorum auctoritati & consuetudini, quæ ab initio fundatæ coloniae propagata est; non obscure significat, antiquiorem Constantii temporibus rem illam fuisse. Ac de recentiore illo decreto paullo post. De Italico iure quod noua coniectura pugnat, id hæcenus sibi soli Constantinopolin habuisse, minime procedit. Nam ex ea lege Theodosiani Cod. quam proxime citauimus, apparet Valentem Italicum ius primitus ei ciuitati restituisse; quod, ut opinio fert, Seuerus ademerat, propterea quod Pescennii Nigri partes pertinacius defenderat: quando & Byzantium mœnibus ac priuilegiis omnibus spoliatum Perinthiis adiudicauit: ut Herodianus, & Dio, alique testantur. Credibile est itaque Byzantium, itidem ut alias ciuitates, quarum nonnullas Vlpianus percenset *lib. i. D. de Censibus*, iure Italico prius donatum, & a Seuero postea multatum, in idem a Valente restitutum fuisse. Neque valde nos mouet, quod opponitur, Constantinum omnibus priuilegiis, quibus prædita erat vetus Roma, Constantinopolin affecisse; inter quæ ius illud fuit. Quippe hæc ipsa vis argumenti contra nouam illam coniecturam retorqueri potest. Nam si iura omnia Romæ veteris in nouam transfusa sunt, etiam illud ipsum, quod a Valente restitutum fatetur, communicandi aliis ciuitatibus iuris Italici eidem attributum est. Hoc enim penes antiquam Romam fuisse, nemo dubitat: immo hac sola ratione ius Italicum ad eam pertinet. Neque enim Roma iure Italico prædita proprie dicitur: quum longe excellentiori statu esset, qui iura & priuilegia omnia continebat, quæ indidem velut a fonte manabant. Sane ius Italicum nemo appellet ius communicandi iuris Italici. Minime omnium lege illa vnica Cod. Theod. cuius verba sunt: *Italici iuris auxilium, arbitra equitate, renouamus. Concessi igitur gratia beneficii publicis actibus intimetur, & incisa tabulis*

bulis debita solemnitate permaneat. Hæc verba, *Italici iuris auxilium*, admonent, eiusmodi fuisse ius illud, quod ad vsum fructumque suum ciuitas ipsa referret, non quod alienis tantum impertiretur: præsertim quum iuris Italici dandi potestas penes Imperatores potius, quam ciuitatem ipsam, resideret. Sed neque necesse est, omnia penitus priuilegia Romæ veteris in nouam a Constantino fuisse translata; sic vt re nulla discreparent. Ne longe exempla requiramus; Præfectus Urbis ecce, qui magistratus Romanam urbem administrabat, sero Constantinopolin est inuectus, nec ante annum CCCLIX. Postremo quemadmodum Italici iuris comunicandi potestas ab recentiore illo scriptore Constantinopoli detracta, & a Valente restituta putatur; ita nos ius ipsum priuatim fruendum primum ademptum, deinde renouatum fuisse, multo verisimilius diceremus, si id nobis placeret, postquam Constantinopolis a Constantino fundata est, iure illo fuisse priuatam. Quod non credimus. Porro ius illud Italicum a Valente primum in integrum restitutum esse, sanctionis illius verba fidem faciunt. Quod ab Theodosio iuniore anno Christi CCCCXXI, Eustathio & Agricola Coss. confirmatum est L. vn. Cod. Iustin. de priuil. vrbis Constant. *Vrbs Constantinopolitana non solum iuris Italici, sed etiam ipsius Romæ veteris prerogatiua letetur.* Sozom. lib. 7. Histor. ecclesiast. cap. 9. scribit, Constantinopolin per omnia veteri Romæ exæquatam fuisse: atque inter cætera ius ibi secundum Romanas leges dici solitum: *καὶ τὰ σύμβολα κατὰ τὰ νόμιμα τῶν ἐν Ἰταλία Ῥωμαίων ἐπέειλε.* Hoc est, *Et iudicia de contractibus secundum Romanas leges exercebantur.* Neque recte vertit Interpres: *Et insignia quoque eadem Romano ritu præferbat.* Quod recentior ille scriptor animaduertit. Qui nihilo tamen rectius *σύμβολα* hic esse vult *τὰς συνθήκας, αἷς ἀντιπρὸς ἀλλήλων αἱ πόλεις θέμεναι τὰ τῶσι τοῖς πολίταις, πράξα conuenta, quæ publice inter se ciuitates constituunt, secundum quæ ius mutuo ciuibus dicant.* Cuiusmodi sunt ea *σύμβολα*, de quibus Demosthenes, vel alius quis auctor Oratione de Haloneso loquitur: quæ Scholiastes ita declarat.

Ibid. D. lin. 9. 10. *ἄλλως τε καὶ νεώτερον*) Perobscurus loctis, cui marginali coniectura nostra lucem attulimus. Sic igitur habendum est: Constantio Imperatore controuersiam illam Corinthiorum & Argiuorum disceptatam fuisse, & hos causa cecidisse; quod publicus eorum patronus & syndicus forensium negotiorum imperitus esset. Quare legendum putamus, *καὶ τὴν ἀπραγμοσύνην τῆ λαχούσῃ ὑπὲρ τῆς Ἀργείων πόλεως, &c.* Non decet, inquit, Corinthios vetera Græciæ iura insuper habere; quum nupero tantummodo interdicto nitantur, & ex eius, cui iuris Argiuorum prosecutio sortito obtigerat, simplicitate ac ruditate cupiditas illorum compendium fecerit. Hæc apud Latinum Interpretem intricabilia sunt. Coniecturam nostram affirmat Iulianus paullo post pag. 410. D. lin. 7. 8. ita loquens: *καὶ μὴ τὴν ἀπραγμοσύνην αὐτῆ τότε συνειπόντῃ τῇ πόλει, &c.*

Ibid. D. lin. vlt. & Pag. 410. A. lin. 1. *ἢ γὰρ αὖ ἐφῆκεν*) Legendum *εἰ γὰρ αὖ.*

Pag. 410. A. lin. 7. *περὶθεμένον καὶ τῆ*) Legebatur *περὶθεμένον.* Nos ex veteribus emendauimus. Malim tamen ita scribere, *περὶθεμένον καὶ τῆ κατὰ τὴν πόλιν.*

Ibid. B. lin. 4. *ὅτι δὲ χρὴ καὶ τοῖς πρεσβείαν*) Non hic *legationem* cum Interprete *πρεσβείαν* esse puto, sed *suffragationem* & *supplicationem.* Quare ex hoc loco liquet, Iulianum adhuc priuatam ab Argiuis interpellatum esse, vt apud Pro-

consulem Achaiae pro se auctoritatem suam interponeret. Hoc ni ita esset, iuberet pro potestate, non supplicationem allegaret: aut ipse litem dirimeret.

Ibid. C. lin. 8. βοηθεῖν αἰτία τῆ δίκαις) Haud satis ista Graece dicuntur, αἰτία τῆ δίκαις, iustitia causa.

Ibid. D. lin. 5. 6. λέγειν δὲ ἐν ἑνὶ μὴ τότε ἐφέντας) In priore iudicio damnatus Argiuorum syndicus non appellauerat. Ideo noua ciuitati actio non competebat; neque iudicium instaurare licebat.

AD EPISTOLAM XXXVII.

Pag. 412. A. lin. 1. Ἀμερίω) Baroc. perpetuo legit Ἰμερίω, & inscriptioni addit, ἐπάρχω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆ γυναικί.

Ibid. B. lin. 2. δάδα ἡμμένην) Baroc. λαμπρῶς ἡμμένην.

Ibid. B. lin. 11. ὡ γράφειν ἐπὶ τέτων) Baroc. ὡ.

Ibid. C. lin. 9. τῆς ἀλλοῦς νεθελεῖν) Baroc. νεθελεῖν εἰδότες. Mox idem, ὡς χρὴ τῆς εἰδότες.

Ibid. D. lin. vlt. ὀρέξασθαι πικρύνειν) Baroc. ὀρέξαι.

Pag. 413. A. lin. 1. Φασὶ καὶ Δημόκλειον) Simili fabella moerentem Herodem Philosophum consolatus est Demonax; vt in eius vita scribit Lucianus.

Ibid. A. lin. 9. μὴ φείσασθαι) Baroc. addit μηδενός.

Ibid. C. lin. 6. 7. ἐτι ὡ πάντων) Baroc. τί ἐν ὡ &c. Mox: ἀνέδην.

AD EPISTOLAM XXXVIII.

Pag. 414. C. lin. 4. 5. Ἐπεὶ δὲ περὶ τὸν Βικενλίωνα) Vesontionem in Sequanis ad Dubin, vel Adduasdubin. De cuius arce in edito monte posita Caesar libro primo.

Pag. 415. A. lin. 8. 9. ἔ γὰρ ὑπέμενον) Maximum Cynicum in discrimen adductum sub Constantio indicat: negatque se Deos ipsum de Maximo consulere sustinuisse, ne quid sinistri de illo audire cogeretur; quale verisimile erat accidisse.

AD EPISTOLAM XL.

Pag. 419. A. lin. 9. εἰ δὲ διακρίνη τῆ πρὸς τὴν ἴγλην) Corruptus locus & mutilus.

Pag. 420. A. lin. 5. μαθητὴν ἐκείνου) Delenda vox μαθητὴν.

AD EPISTOLAM XLI.

Ibid. B. lin. 5. 6. ἀνδρὸς ἀκοαῖς) Baroc. ἀκοῆς.

Ibid. C. lin. 3. καὶ Ἀεῖσαι ἢ) Baroc. ἀεῖσαι. Mox: ἡρεμοίη.

Ibid. C. lin. 8. καὶ τὸ ἔχειρον) Expungenda vox χεῖρον, & μὴ pro ἔ ex veteri codice substituendum: si, quod sibi consentaneum est, aut non, velit agnoscere.

Ibid. C. lin. 9. ἐνθέσμων μασικῆ) Baroc. ἐνθέων. Idem mox, θνητὸν ἀνθαρμόσαι μέλ.

Ibid. D. lin. 2. Θαμύειδης ἢ Θρακός) Baroc. Θαμύεις.

Ibid. D. lin. 4. 5. Τί γὰρ δεῖ τὰς Σειρήνας) De Sirenium pennis Aelianus libro 17. Hist. Anim. cap. 23.

Pag. 421. A. lin. 5. καὶ οἶον Ἑρμῆ ῥάβδῳ) Addit Baroc. τῷ παρὰ σαυτῆ λό-
γῳ κινεῖς, &c.

Ibid. A. lin. 9. τὸν θύασον κρῆσαντι) Idem codex, θύρσον κρῆσαντι. alias
κρῆσαντες.

Ibid. B. lin. 5. πρὸς τὴν αἰοίδιμον) An de Hellesponto a Xerxe iuncto loqui-
tur? Mox Baroc. ἐπειδὴ τῆτό ἐσι τὸ δοκῆν.

Ibid. B. lin. 8. τοῖς παρὰ σε) Scribe, vt est in Baroc. τῶν παρὰ σε. Item
χαλιᾶ χρυσῶν.

AD EPISTOLAM XLII.

Pag. 422. C. lin. 11. ἐπὶ νέοις τοῖς λόγοις) Inuerte, ac lege, ἐπὶ λόγοις τοῖς νέοις
συγγίνοιαι.

Pag. 423. A. lin. 8. Οὐ μὴν ἐπειδὴ τῆς) Deesse quædam suspicor ad senten-
tiæ & orationis integritatem.

Ibid. D. lin. 10. ἐξαναγεννηθῆνοι τῆτων) Christianis illudit vsu trito apud
eos vsurpato vocabulo: ἀναγέννησις de baptismo, & noui hominis reformatio-
ne, passim accipitur, ac studiorum morumque mutatione. Itaque Christianis
gentilium lectione librorum interdicens, ait, illos se velle aures ac linguas ab eius-
modi scriptorum consuetudine purgatas habere, vt ea deposita quodammodo re-
nascantur.

AD EPISTOLAM XLIV.

Pag. 425. B. lin. 1. Λιβανίῳ) Baroc. Πείσῳ.

Ibid. D. lin. 2. καὶ φιλικώτατε ἀδελφέ) Baroc. hæc addit: ὑπὸ τῶν πάν-
των ἐφορῶν θεῶν. ἴδομί σε ἐμὸν ἀγαθόν. καὶ ἴδια χεῖρὶ νῆ τὴν σωτηρίαν,
(forte τὴν σὴν) καὶ τὴν ἐμὴν. νῆ τὸν πάντα ἐφορῶντα θεόν, ὡς φρονῶ γεγρα-
φα. ἀγαθώτατε πότε σε ἴδω, καὶ ἀγαλάσωμαι; νῦν γὰρ σε καὶ τῆνομα, κα-
θάπερ οἱ δυσέρωτες, Φιλῶ.

AD EPISTOLAM XLV.

Zenonem medicum, & huius artis professorem, a Georgio Alexandria pulsum
reuocat, & in integrum restituit. In Baroc. addit inscriptio ἀρχιητρώ.

Pag. 426. A. lin. 6. καὶ βίς σωφροσύνης) Baroc. σώφρον.

Ibid. C. lin. 3. 4. εἰ γὰρ διὰ Γεωργίας) Corrig. Γεώργιον, vel Γεωργίς. Ba-
roc. Γεώργιον.

AD EPISTOLAM XLVI.

Ibid. D. lin. 2. Οὐ κησείδιον) Scribe, expuncta negatiua particula, Κησείδιον μι-
κρὸν ἀγρῶν τετάρων δοθέν μοι λαβῶν, &c. Baroc. δοθέντων.

Pag. 427. A. lin. 1. ἔχον δὲ ὡς εἰδὲ) Vetus cod. Reg. ἔχον δὲ εἰδὲ. forte, ἔχον
δὲ ὡς. vt ὡς idem fit, ac nihilominus.

Ibid. B. lin. 9. 10. καὶ εἰδὲ ὀνομαζομένων) Reg. ὀνομάζων ἐπιηδείων λυμά-
των. Forte ὀνομάζεσθαι.

Ibid. C. lin. 5. θυρίδιον ἐδόκει) Scribe, vt est in Regio, πεδίον.

Ibid. C. lin. 10. 11. εἰ ἔξω λόγος ἢ σύνοδος) λόγων.

AD EPISTOLAM XLVII.

Reliqua tributorum ad certum tempus remittit, nempe ad Indictionem

vsque tertiam, quæ anno Christi CCCLIX coepta est. Quæ indulgentia nominari solet. Vide Cod. Theod. lib. XI. Tit. XXVIII de Indulgentiis debitorum. In Barrociano inscripta est hæc epistola Θραξί. Clausula item hoc modo se habet: ἐρρωμένως ὑμᾶς οἱ θεοὶ σώσειεν τὸν ἀπαντα χρόνον.

AD EPISTOLAM XLIX.

Extat hæc epistola apud Sozom. lib. 5. cap. 15.

Pag. 429. D. lin. 1. 2. Τὴν γὰρ ἐν ὀλίγῳ) Scrib. Τίς γὰρ. & addendum verbum ἐλπίζειν, aut eiusmodi aliud.

AD EPISTOLAM L.

Nili incrementum, eiusque modum, Ecdicio Ægypti Præfecto significat. Quem XX Septembris die ad cubitos XV creuisse deprehensum refert. Vide Plin. lib. 5. cap. 9. & accuratissimam Diatribam P. Ioannis Baptistæ Scortizæ nostri, de natura & incremento Nili.

AD EPISTOLAM LI.

De hac epistola vide Baronium Tomo quarto.

AD EPISTOLAM LIX.

Pag. 444. B. lin. 3. Τὸν μῦθον ἀκήνοας) Baroccianus codex addit τὸν Γαβείσ.

Ibid. D. lin. 4. 5. ὁ κράτις (Ἰπποκράτης) Idem codex adiicit ἔφη.

Pag. 445. D. lin. 2. 3. Ὑπὲρ ὧν εἰς ἐμὲ πεπαρώνηκας) Baroccianus ὑπὲρ δὲ ὧν.

Pag. 446. A. lin. 10. 11. ὡσπερ σὺ νῦν ἐπί) Leg. ex Barocc. νῦν. ἐπεὶ τὰς ἀλλας σὲ τῆς ἐπιστολῆς ἀμαρτίας εἰδείς, &c. Ac B. lin. 2. pro ἐξελεθεῖν, forte διεξελεθεῖν.

Ibid. B. lin. 6. Οὐ γὰρ τὰς ἐξ ἐτοίμας) Barocc. ἐξ ἐτοίμας φῆς ἠκούσας. Ac subinde, καὶ κατὰ τὸ δέον αἰεταμένως: nihil vt desit.

